

wachtsche ongeluk te vinden moest zijn: toen ze onder de pendoppo van het hôtel reden, had Otto hun opgewacht. Hij had haar een corsage van orchideeën gegeven, maar was bijna onmiddellijk er na weggegaan, omdat hij nog afscheid moest nemen van zijn directeur. Zoodra dat afgeloopen was, zou hij terugkomen; en dan zouden ze, voordat de groote uiteteterij begon, samen nog een eind naar buiten rijden, en, met de zekerheid van hun vlak-bij scheiding, trachten elkaar één enkele keer al de onzegbaarheden van teederheid en dank toe te vertrouwen, die ze in de lange jaren van strijd, altijd zooveel mogelijk voor elkaar verborgen hadden gehouden... Eerst een lang verlof, en als hij terugkwam, zou hij wel ver van haar af worden geplaatst; over een paar jaar werd hij waarschijnlijk administrateur; — zooals het den laatsten tijd geweest was, die onrustige hunkering, die prikkelbare onvoldaanheid, kon 't niet langer; ze moesten nu leeren zonder elkaar te leven....

Lize Lotte, altijd wat traag en indolent, was in de hall blijven zitten, om, met een koele dronk, eerst wat te bekomen van de lange rit. Zij, in haar angst om ook maar een minuut van haar laatsten, kostbaren dag te verliezen, had zich naar hun kamer gejaagd, om haar koffertje uit te pakken en zich wat te verfrisschen; en net had ze, stralend om het weerzien en ook om de nobele zekerheid van hun gemeenschappelijke renunciatie voor den spiegel gestaan, verdiept in de beschouwing van haar verheerlijkt gezicht, boven zijn ijle, zoet-geurende bloemen, — toen haar man als een stier was binnengestormd, zoo vertrokken en rood en met zulke verwilderde oogen, dat ze haar handen afwerend naar hem uitgestrekt had, voordat hij nog iets had gezegd.

Maar hij had zich door geen gebaar laten terughouden; in een stroom van ruwe woorden had hij haar haar ontrouw, haar verdorvenheid, haar schijnheiligheid vooral verweten; en zóó spiedend waren zijn oogen door de kamer gegaan, alsof hij vermoedde, dat ze Otto ergens achter een kast of onder een ledikant verborgen hield. Onder alle ellende en verbijstering bedacht ze met dankbaarheid, dat ze hem tenminste veilig bij zijn directeur wist.

Toen had ze hem gevraagd, zacht en smeekend gevraagd, wat er gebeurd was sinds haar vertrek; en er hem aan herinnerd, dat ze toch gezegd had, dat ze met Lize Lotte naar de stad ging om Lichtenberg uit te eten; en dat hij zelf toch goed gevonden had, dat ze den avond van te voren al bij Lize ging logeeren; en even — hierin kòn ze zich niet vergist hebben, — had haar stille stem macht gekregen over zijn opgewondenheid, en scheen het, alsof hij er van kalmeerde en er bij uitrustte. Met iets hunkerends in zijn oogen had hij gezegd: „Dus het is nièt waar.... Je houdt niet van hem; je hoort bij ons!”

En toen had zij geantwoord, — mijn God, wat had ze anders kunnen